

»Saj je vseeno!« je zakričal za njo. »Pri županu dobiš vse, da veš,« je dodal, ko se je sklonil po bukvice in pobral krone. Spet je sedel pod češnjo, gledal za Jero, ki je tekla proti domu, in je bil ves srečen.

Jera je prijokala domov in zatožila Franceta:

»Ah, Lojza, spodil me je, zaradi tiste babnice grde! Taka krivica! Bo že videl.«

Lojza je naglo priprla kamro, da ne bi zagledala Francke Jera, ko je bušknila v sobo.

»Zakaj si ju obrekovala?« je rekla čisto mirno Lojza.

»Franceta nisem nič. To je vse ona naredila, ta kača!«

»Jera, ne tako. Kaj vidiš pazder v očesu svojega brata —« je rekla Lojza resno in ji požugala.

Jera je ihtela in si brisala solze in ni nič odgovorila.

»Če hočeš, Jera, grem, da ga pogovorim.«

Jera je proseče pogledala Lojzo.

»Saj ga ne boš, ko je tako sam svoj. Uh, kakšno sramoto mi naredi.«

»Bom ga. Toda Jera: Enkrat za vselej pomni, da si ne izmisliš še kaj takega.«

»Ne bom ne,« jo je Jera gledala še vedno proseče.

»Pojdi torej v zelnik in oberi gosenice, jaz grem pa k Francetu.«

Jera si je brisala solze, Lojza je šla k njivi, kjer je še vedno sedel v senci France.

»Ali je že šla?« je izpregovoril že oddaleč sestri.

»V zelnik sem jo poslala.«

»Kam? Pri nas ne bo!«

»Ne ne, France. Saj je dobila, kar si ji name-ril. Sedaj odpusti. Je bilo čisto zdravo za njo in za te.«

»Zakaj zame?«

»Saj sam dobro veš. Brez nič tudi ni.«

»Kaj ni brez nič?«

»Ne taji: Nič ni, res je, in vendar je nekaj. Zato imej pamet, ko še ni prepozno. Jera pa naj ostane in mir naj bo pri hiši.«

V tem je na nasprotnem bregu prišla na njivo ženska. France je vedel takoj, da je Jančarica. Nasmehnil se je skrivaj v daljavo, da bi ji povedal: »Ali sem jo, kakor je zaslužila!« Nato je pa zinil na glas kakor jezen:

»Ti držiš z njo.«

Lojza pa je vedela, da France ni bil več jezen.

(Dalje).

Iz pozabljenih pisem.

Višnjevi listi.

I.

V mojih razgaljenih prsih brez konca kriči.
Če bežim, za menoj beži.
Smrti in življenja se bojim . . . Jesen šumi.

II.

V ekstazi te zrem, vsega bledega, groznega,
potnika poznega pred seboj.

Kdo je bil luč in kdo sanje?
Grozno je v meni nocoj!
O, vjela bi Sfinği oči in pogledala vanje!

III.

Dvanajst črnih vranov je temo prelomilo,
se k meni spustilo —
Ali še bije srce? Ali jenja? Ah, ne vprašuj! —
V vranjih očeh so se zelenkaste luči prižgale.
Finale! —

France Bevk.

Dva hipa sedanjosti.

I.

Ne vprašuj: Kako ti je? Si zdrav?
Vprašaj me eno samo besedo: Živiš?
In razprostrl bom roke
in ti v hvalni pesmi odgovoril lačen in bos:
Živim, živim, živim! —

II.

Vstopi se k mojemu srcu in vprašaj:
Kaj poješ?

Ne bo ti odgovorilo.
Brnelo bo ko žica v vetru,
brnelo vedno huje, ko vihar,
brnelo z močjo gigantskih sil
in molčé govorilo največjo vseh resnic
in umrlo.

France Bevk.